

SVEA HOVRÄTT

Ink 2012 -09- 07

SVEA HOVRÄTT	
Dnr. T	Ayd. 2 6123-12
Ink	2012 -09- ~~18~~ 07
Aktbil.	RL

SVEA HOVRÄTT 020101
INKOM: 2012-09-07
MÅLNR: T 6123-12
AKTBIL: 22

Svea Hovrätt

Avdelning 2

Box 2290

103 17 STOCKHOLM

Mål nr T 6123-12

Thomas Lundin ./ Telefonaktiebolaget LM Ericsson (publ)

I egenskap av ombud för Telefonaktiebolaget LM Ericsson ("LME") får jag härmed anföra följande (behörighetshandlingar bifogas).

Den klandrade skiljedomen av den 5 april 2012 benämns nedan "Skiljedomen" och Lundins skrift av den 4 juli 2012 kallas "Klanderskriften".

A. Inställning och yrkande

I enlighet med vad som angavs i LME:s skrift av den 16 juli 2012 bestrids Lundins yrkanden och yrkar LME ersättning för sina rättegångskostnader med belopp som anges senare.

B. Omständigheter

1. Inledande kommentarer

Thomas Lundin är en f.d. högt uppsatt befattningshavare i Ericsson-koncernen som under åren 1996-2003 ledde koncernens verksamhet i Rumänien, dit han var utsänd i enlighet med ett avtal med LME, som är koncernens moderbolag.

Den nämnd som meddelade Skiljedomen utgjordes av två synnerligen erfarna domstolsjurister (lagmannen vid Nacka tingsrätt och en f.d. chefsrådman vid Stockholms tingsrätt) och en välrenommerad advokat.

Skiljedomen meddelades efter omfattande skriftväxling mellan parterna och efter en sjudagars slutförhandling.

I Skiljedomen fann skiljenämnden att Lundin på privata bankkonton i Schweiz mottagit motsvarande ungefär 50 miljoner kronor av LME:s medel, att detta har skett utan att han haft någon rätt till medlen och utan LME:s vetskap samt att hans agerande "måste ... bedömas ha varit brottsligt" (Skiljedomen s 41 n).

Bevisningen mot Lundin var överväldigande och innefattade detaljerad dokumentation av varje enskilt belopp väg från LME till hans privata konton. Till betydande del bestod LME:s skriftliga bevisning av kontoutdrag och andra interna bankhandlingar från inblandade banker i Schweiz som LME fått tillgång till genom schweizisk åklagares försorg. Bevisningen om vilka betalningar som skett och vad Lundin uppgett för de schweiziska bankerna (vid kontakter som han aldrig trodde skulle bli kända för tredje man) var av en styrka som knappast ens uppnås i ett eko-brottmål.

Lundin, däremot, saknade i stort sett skriftlig bevisning och hans muntliga bevisning bestod i allt väsentligt av förhör med honom själv och en person vid namn Liss-Olof Nenzell mot vilken LME då hade inlett rättsligt förfarande vid schweizisk domstol för återvinnande av likaledes förskingrade medel.

Som framgår av Skiljedomen fann nämnden att Lundins berättelse ”*visat på inkonsekvenser och motsägelser*” (s. 34y), att han haft ”*svårt att ge förklaringar*” (a.st.), att han lämnat ”*svävande eller oprecisa svar*” (s. 38 n) och att det varit ”*svårt att finna någon trovärdighet*” i hans påståenden (s. 39 n). Även med avseende på vittnet Nenzell uttalade skiljenämnden att det förelåg inkonsekvenser och motsägelser i hans berättelse (s. 34).

Det förödande bevisläget torde vara förklaringen till Lundins frenetiska ansträngningar att undvika en sakprövning. Det första han gjorde var att begära att skiljenämnden skulle förklara sig obehörig att pröva tvisten. Yrkandet lämnades utan bifall med skäl som tydligt visade att hemställan saknade grund. Lundin nöjde sig emellertid inte med skiljenämndens behörighetsprövning utan ansökte om stämning vid Solna tingsrätt, som i ännu klarare verba ogillade avvisningsyrkandet. Lundin överklagade dess avgörande till Arbetsdomstolen, som inte lämnade prövningstillstånd.

Det nya tilltaget, Lundins klandertalan, är ett sista, desperat försök från hans sida att undkomma konsekvenserna av sitt agerande. Utan stöd i verkliga förhållanden söker Lundin omvandla skiljenämndens rättstillämpning och bevisvärdering – som båda gått honom emot – till uppdragsöverskridanden och klandergrundande handläggningsfel.

Hans desperation är sådan att han anklagar skiljenämndens ledamöter för att helt sonika ha gått LME:s ärenden. Nämnden har – säger Lundin (p. 4.4) – valt att redan från början sätta sin tillit till endast en av parterna, tagit ut en bestämd riktning och låtit den ”utstakade vägen mot mål ... bli överordnat hindren på vägen”. Skiljenämnden har – säger han vidare (p. 4.38) – åsidosatt likabehandlingsprincipen och ”inte handlagt skiljetvisten opartiskt”.

Och varför har då lagmannen Holmgren, f.d. chefsrådmannen Gunnarson och advokaten Fernlund agerat på detta sätt? Jo, för att LME är ”to big to lie or fail”. Utgången är alltså resultatet av – för att citera ytterligare uttryck som Lundin använder i sammanhanget (p. 4.3) – ”förutfattade meningar” och ”ovidkommande hänsyn”.

Varför skiljenämndens ledamöter skulle ha valt att ta dessa ovidkommande hänsyn, vad som gjort att man funnit anledning att döma till LME:s fördel bara för att Ericsson är ett stort bolag, den frågan lämnas föga förvånande utan svar.

Annat var kanske inte heller att vänta. De närmast ärekränkande beskyllningarna får tas för vad de är, konspirationsteorier.

Parentetiskt kan tillfogas följande. Lundin tycks fästa avseende vid att skiljenämnden redan på första sidan i domskälen ger uttryck för att man i allt väsentligt godtar LME:s beskrivning av vad som hänt.

Han tycks mena att det visar på just de förutfattade meningar nämnden sägs ha haft.¹ Det är ju närmast tragikomiskt att ens behöva påpeka att en skiljenämnd inte har förutfattade meningar – eller än mindre tar ovidkommande hänsyn – för att den *redaktionellt* väljer att redovisa sin uppfattning på visst sätt.

Nedan redovisas myllret av påstått klandergrundande fel i den ordning som de förekommer i den vidlyftiga Klanderskriften.

2. Lundins påståenden om uppgift lämnad av Dan Ekman och därtill anknutna klandergrunder (Klanderskriften p. 4.5-4.26)

I ett sex sidor långt avsnitt i Klanderskriften (p. 4.5 – 4.26) kokar Lundin soppa på en spik. Spiken utgörs av ett uttalande av vittnet Dan Ekman i förhör under slutförhandlingen. Ekman hördes under ed jämlikt 26 § lagen om skiljeförfarande.²

I korthet är bakgrunden till de påståenden Lundin gör i denna del följande. I målet dokumenterade LME i detalj hur drygt sju miljoner dollar och några hundra tusen euro av LME:s medel överfördes till tre konton i Schweiz som Lundin öppnat i eget namn och som LME inte kände till. Den stora merparten – ungefär 9/10 – av de LME-medel som inflöt på Lundins konton gick via vad som i skiljemålet benämndes Offshorebolagen samt kontona CARS, 908 och 968 (se s. 36 i Skiljedomen).

Vid en viss tidpunkt var det emellertid inte längre möjligt för Lundin att använda dessa kanaler för att berika sig. I det läget kom Lundin istället att använda sig av det cypriotiska bolaget TelworldAG för detta ändamål (se Skiljedomen s. 10 f). Från bolagets konto överfördes drygt 700.000 dollar och drygt 200.000 euro till Lundins privatkonton. I målet visade LME med hjälp av kontoutdrag (för såväl det cypriotiska bolagets konto som för Lundins privatkonton) att medlen härrörde från LME.

Thomas Lundins förstahandsinvändning i skiljemålet var – för att citera domskälen (s. 37 x) – att ”LME inte är innehavare av någon av de fordringar som görs gällande i skiljemålet”. Det gällde enligt Lundin såväl för de medel som nått hans konton via Offshorebolagen och kontona CARS, 908 och 968 – dvs den stora merparten av pengarna – som den tiondel som flöt in via TelworldAG.

Invändningen prövas av skiljenämnden under rubriken ”Frågan om bristande saklegitimation för LME” på sidan 37 f i Skiljedomen. Därvid finner skiljenämnden först att det inte brister i LME:s saklegitimation när det gäller medlen från Offshorebolagen m.fl. (Skiljedomen s. 37 n och 38 ö).

Därefter prövas – i styckena 2-4 på sidan 38 i Skiljedomen – samma fråga med avseende på de medel som kanaliserades via TelworldAG. Det är vid prövningen av denna delfråga som skiljenämnden beaktar det Ekman-uttalande som Lundin nu försöker göra sak av.

Ekman's uttalande kommenteras av skiljenämnden sedan den först funnit att LME visat att fråga är om dess medel och att medlen hade kanaliserats via TelworldAG för att slutligen hamna på Lundins konton (stycke 2 in fine). Därefter anför nämnden följande i Skiljedomen (styckena 3 och 4):

---

¹ Klanderskriften p. 4.2: ”Sedan finner skiljenämnden efter att ha resonerat om frågan i hela tre stycken, att de skall godta LME:s beskrivning...”. Klanderskriften p. 4.20 och 4.21: ”Hur behandlar nu skiljenämnden dessa nya rättsfakta? Jo, möjligen för att kunna vidbli den linje skiljenämnden bestämde sig för redan inledningsvis i domskälen, nämligen att tro på LME...” (mina understrykningar)

² Lundin hade begärt att vissa av vittnena skulle höras under ed.

I denna del finns också vittnesuppgifter från Dan Ekman att beakta. Dan Ekman har berättat att han vid ett tillfälle, troligen under 2002, ringde Thomas Lundin och frågade om TelworldAG varpå Thomas Lundin ifrågasatt vad Dan Ekman hade med den saken att göra. Thomas Lundin har sagt att denna uppgift inte är riktig och att han aldrig haft något sådant samtal med Dan Ekman.

Dan Ekman redovisade denna uppgift spontant under vittnesförhöret och trots flera frågor kring sina uppgifter, vidhöll han dem på ett trovärdigt sätt. Nämnden sätter därför tilltro till uppgiften att Thomas Lundin uttryckt sig ungefär så som Dan Ekman hävdade. Ett sådant uttalande går inte att förena med Thomas Lundins i målet angivna inställning att han inte varit inblandad i TelworldAG.

Vad är det då Lundin klandrar skiljenämnden för i denna del? Bortom ordkaskaderna synes Lundin mena följande. 1. Den av Ekman lämnade uppgiften om vad Lundin sagt var ny; den hade inte förekommit i LME:s skrifter (Klanderskriften p. 4.18). 2. Uppgiften utgör ett rättsfaktum (p. 4.20). 3. LME åberopade aldrig detta rättsfaktum. 4. Skiljenämnden har därför "överskridit sitt uppdrag i det att skiljenämnden grundat sitt avgörande, i vart fall till del, på ett rättsfaktum som faktiskt inte, vid någon tidpunkt, åberopats av LME" (p. 4.25).

Till en början kan konstateras att uttalandet bara har bäring på den tiondel av tvisteföremålet som nådde Lundins konton via TelworldAG. Även om Lundin *hade* fog för sitt påstående – vilket han inte har (se nästa stycke) – skulle det aldrig bli aktuellt att upphäva Skiljedomen i dess helhet utan bara i den del som avser betalningarna till honom via TelworldAG (jfr Klanderskriften p. 4.26).

Det nyss sagda är dock enbart av teoretiskt intresse redan av det skälet att Dan Ekmans här aktuella uttalanden givetvis inte är något *rättsfaktum* i målet. Som framgår redan av domskälen i ovan citerade delar är det fråga om ett *bevisfaktum* som skiljenämnden tillmätte *viss* betydelse vid dess ställningstagande till *viss*, begränsad fråga i målet. Det är ju grundläggande processrätt att det som behöver åberopas är rättsfakta, inte bevisfakta. Påståendet att skiljenämnden skulle ha dömt över ett icke åberopat rättsfaktum och således ha överskridit sitt uppdrag när den tog fasta på Ekmans uttalande är befängt och måste vara framställt mot bättre vetande.

Lika befängt är påståendet (p. 4.26) att skiljenämnden "jämväl har agerat i strid med den fundamentala principen ... att en part skall beredas möjlighet att utföra sin talan i behövlig omfattning". Lundin tycks härvid åsyfta samma uttalande av Dan Ekman. Som framgår redan av Klanderskriften bereddes Lundins ombud tillfälle att ingående motförhöra Ekman på den här punkten. Vidare begärde ombudet att ett tilläggsförhör skulle hållas med Lundin i nu aktuell fråga. Detta beviljades givetvis av skiljenämnden och ett sådant förhör hölls också senare förhandlingsdag. Nämndens handläggning var korrekt.

Om hovrätten mot all förmodan skulle finna att något handläggningsfel begåtts har det i allt fall inte inverkat på utgången av målet, vilket ju är en förutsättning för upphävdande på grundval av p. 6 i 34 § 1 stycket lagen om skiljeförfarande. Ekmans uttalande var inte bestämmande för hur skiljenämnden bedömde frågan om de LME-medel som kanaliserats via TelworldAG. I den delen av målet fanns bland annat ett detaljerat vittnesmål från bolagsjuristen Håkan Matz om vad som framkommit vid LME:s undersökningar av bolaget och dess betalningar till Lundins konton.

Det kan också konstateras att Lundin inte begärde att slutförhandlingen skulle uppskjutas med anledning av den Ekmanska uppgiften. Inte heller protesterade han på sätt som gör honom vidbliven rätt att klandra skiljedomen på grunden att han inte beretts tillfälle att utföra sin talan. Hans klanderrätt är således under alla förhållanden prekluderad (34 § 2 st 1 meningen lagen om skiljeförfarande).

LME finner inte anledning att närmare gå in på Lundins påstående (p. 4.24) att skiljenämnden "tillskapat rättsregler som inte finns". Detta är ett av exemplen på hur Lundin försöker omvandla en rättstillämpning som gått honom emot till ett procedurfel. Om det som anförs i p. 4.24 ska uppfattas som en egen klandergrund bestrids att förutsättningar för upphävande av Skiljedomen föreligger på grundval av vad som där anförs. Givetvis saknas inte stöd i svensk rätt för LME att göra gällande rätt till medel som skiljenämnden funnit härröra från bolaget. Dessutom är LME:s anspråk inte – som Lundin gör gällande – "baserat på ... uppgifterna i Dan Ekmans förhör" (p. 4.24).³

3. Lundins påståenden att skiljenämnden inte handlagt målet opartiskt och att den gjort sig skyldig till "uppdragsunderskridande" (Klanderskriften p. 4.27 – 4.40)

I sitt slutanförande i skiljemålet konstaterade LME sammanfattningsvis följande:

1. Det är ett faktum att Thomas Lundin hade nummerkonton i eget namn i tre olika schweiziska banker.
2. Det är ett faktum att hans fru var teckningsberättigad på ett av dessa nummerkonton och hans syster Eva på ett annat.
3. Det är ett faktum att han till bankerna uppgav att det var han som ägde medlen på kontot.
4. Det är ett faktum att det på dessa tre konton kom in mycket stora belopp – motsvarande cirka 65 miljoner kronor med dåvarande växelkurs – av LME:s medel.
5. Det är ett faktum att Lundin vägrade redovisa för medlen när han fick frågor om dem av LME:s Håkan Matz 2005 och 2006 och istället meddelade att han skulle anlita advokat.
6. Det är ett faktum att han alltså idag vägrar att redovisa för medlen – han har medvetet underlåtit att ge in dokumentation som visar vart pengarna på hans konton tagit vägen och i de fåtal bankdokument som han har gett in har han strukit över de mest väsentliga delarna.

Påståendena 1-5 hade av LME underbyggts med en mycket omfattande och synnerligen detaljerad skriftlig bevisning, till stor del bestående av bankintern dokumentation som åtkommit med hjälp av schweizisk åklagare.⁴

När det gällde påståendet under 6) anförde LME följande i slutanförandet:

---

³ Det kan tilläggas att det stycke i Skiljedomen som Lundin citerar – "LME har således varit innehavare av de fordringar som görs gällande i målet" (Skiljedomen s. 38 m) – syftar tillbaka på hela dess prövning av invändningen om bristande saklegitimation, dvs. allt det som anförs om betalningsflödena via Offshorebolagen m.fl. och via TelworldAG.

⁴ I själva verket torde alla de sålunda angivna sakförhållandena ha varit närmast ostridiga. I Skiljedomen konstaterar nämnden korrekt (s. 34 y): "Till saken hör att Thomas Lundin inte anmärkt på riktigheten av de transaktioner och belopp som LME redovisat."

Vad kunde Lundin ha gjort om han – som han påstår – verkligen haft rent mjöl i påsen, bara har agerat för Ericssons bästa? Det är mycket enkelt: Eftersom han var kontohavare till alla tre kontona kunde han ha begärt ut bankernas underlag för enskilda betalningar. När det i kontoutdraget står ”Order” eller ”Payment order” utan att det framgår vem som är mottagare av medlen finns det givetvis ett underlag i banken som visar den saken. Det säger sig självt att Lundin, som kontohavare, kunde ha fått kopior av dessa underlag om han hade begärt ut dem. Det är ju inte ens fråga om något jättearbete; det är ju trots allt bara 26 betalningar i Lundins lista.⁵ Det torde ju vara notorisk kunskap att en kontohavare kan få ut underliggande dokumentation avseende sina egna betalningar men därtill kommer att Richard Ritter ju bekräftade att så är fallet. Thomas Lundin kunde alltså med lätthet ha bevisat sina påståenden om att betalningarna 1-26 gick till de av honom uppräknade mottagarna. Likväl lät han bli att göra det. Är det rimligt att tro att den som har rent mjöl i påsen agerar på det sättet när man är stämd på tiotals miljoner kronor? Den retoriska frågan kan ställas också med avseende på Lundins beteende att inte ens ge in fullständiga kontoutdrag och tilltaget att i kontoutdraget för Benestad-kontot helt sonika täcka över den avgörande sista sidan i utdraget: Är det rimligt att tro att den som har rent mjöl i påsen agerar på det sättet när man är stämd på tiotals miljoner kronor?

Lundins version av händelseförloppet var i grova drag följande (jfr s. 20 n i Skiljedomen): Det har förvisso kommit in LME-medel på bankkonton öppnade i hans namn i schweiziska banker. Kontona har han dock innehåft för LME:s räkning och han har inte tillskansat sig några pengar. Istället har han från kontona lyft medel för att muta olika befattningshavare i Rumänien i syfte att stärka Ericsson-koncernens ställning på den rumänska marknaden. Till stöd för sin version åberopade han väsentligen de uppgifter han själv lämnade i förhör.⁶

Skiljenämnden redovisade utförligt sin bedömning av nu aktuella frågor på sidan 38 f i Skiljedomen, där man bl.a. anförde följande:

Inte heller ger utredningen i övrigt stöd för att Thomas Lundin skulle ha anmodats av LME i någon skepnad (t.ex. av styrelsen i det rumänska dotterbolaget ETR) att öppna konton. Tvärtom indikerar kopplingarna till familjemedlemmar⁷ och Thomas Lundins egna uppgifter om uppgiven förmögenhet⁸, investeringar i aktier samt andra i målet redovisade kontakter med banktjänstemän, tydligt att det var fråga om konton som användes för privat bruk av Thomas Lundin.

---

⁵ Lundin hade på egen hand i anledning av skiljemålet upprättat en lista med 26 betalningar som han påstod utgöra mutor (kick backs) till olika befattningshavare.

⁶ I den av Lundin åberopade vittnesattesten av Torsten Pålsson (bilaga 10 till Klanderskriften) – som han gör ett stort nummer av i Klanderskriften – sägs inte att LME instruerade honom att betala mutor eller att Lundin använde de medel som flöt in på hans tre konton till mutbetalningar. Det kan vidare konstateras att Pålsson inte inställde sig för att vittna. Det säger sig själv att en vittnesattest under sådana omständigheter – även om den skulle ha innehållit någon uppgift av relevans för målet, vilket den inte gjorde – måste tillmätas mycket litet om ens något bevisvärde. Och när det gäller Lundins påståenden om vad Dan Ekman skulle ha sagt om betalningar till en algerisk medborgare kan konstateras att han alls icke vidgick att fråga var om några mutor och under alla förhållanden saknas varje samband mellan de betalningar han fick frågor om och Lundin och vad som må ha förevarit i Rumänien.

⁷ LME:s punkt 2 ovan.

⁸ LME:s punkt 3 ovan.

Thomas Lundin har själv i flera avseenden lämnat svävande eller oprecisa svar på frågor som gällt de aktuella kontona...

Trots att Thomas Lundin hävdar att pengarna på de personliga kontona endast i teknisk mening var hans eftersom de var avsedda för betalningar av mutor, eller kick backs, har han under slutsammanträdet samtidigt hävdar att en del av de medel som fanns på kontona ändå var hans privata.

Nämnden finner inte stöd för Thomas Lundins invändning om att kontona skulle ha inrättats med LME:s vetskap eller enligt någon gällande praxis och lämnar den därför utan avseende.

Och slutligen:

Thomas Lundin har i målet redovisat kontoutdrag som enligt honom visar att betalningar skett från hans konton i syfte att betala mutor eller s.k. kick backs. Utdragen är ofullständiga. Av kontouppgifterna går inte att utläsa till vem betalning skulle ha gjorts. Nämndens samlade bedömning är att Thomas Lundin inte kunnat göra sannolikt att medel från kontona gått till betalningar av kick backs.

I Klanderskriften skildrar Lundin på nytt den mutkultur han menar fanns i Rumänien och upprepar att han "använt mycket stora summor till att betala rumänska politiker" (p. 4.36 och 4.37).

Därefter gör han gällande att skiljenämnden, vid sin prövning av vad som förevarit med avseende på hans bankkonton, "i strid med likabehandlingsprincipen i LSF 21 § inte handlagt skiljetvisten opartiskt" och därigenom åsidosatt 34 § 1 st 6 p lagen om skiljeförfarande (p. 4.38).

Detta påstående om partiskhet från skiljenämndens sida underbygger han på följande sätt (p. 4.39):

Det är enligt Thomas Lundin uppenbart, bland annat med hänsyn till den ansats skiljenämnden tar i sina domskäl samt hur och i vilken (olika) omfattning parternas ståndpunkter redovisas i domen och inte minst från att skiljenämnden helt bortser ifrån att beakta åberopad bevisning, eller bortser från att LME genom Dan Ekman ju faktiskt medgav att LME utgav ersättningar i mångmiljonklassen till utländska politiker tillika beslutsfattare i för LME avgörande frågor, att ett sådant fel i handläggningern förevarit... Thomas Lundin gör gällande att en skiljenämnd, liksom en domstol, självfallet har att göra en bevisvärdering där viss åberopad bevisning ställs mot annan åberopad motbevisning och att skiljenämnden därvid självständigt har att bedöma och värdera denna. En skiljenämnd får däremot inte, när det inte finns någon motbevisning alls eller när omständigheter vitsordas eller ej ifrågasätts, helt bortse från detta.

Så skulle ha skett här, enligt Lundin. Det räcker emellertid med att ta del av de citat från Skiljedomen som återgivits strax ovan för att konstatera att Lundins anklagelser faller platt till marken. Skiljenämnden tog ställning till Lundins påståenden om varför bankkontona fanns och vad som skedde med de pengar som flöt in på dem, och nämnden redovisade utförligt hur den såg på de därmed sammanhängande frågorna. Påståendena om att nämnden inte värderat bevisningen är fria fantasier. Det har man gjort men – tyvärr för Lundin – därvid inte fäst tilltro till hans bevisning, vilken ju som sagt väsentligen bestod av hans egen berättelse.

Således har skiljenämnden i nu diskuterat avseende inte begått något handläggningsfel enligt 34 § 1 st 6 p lagen om skiljeförfarande.

Inte heller har nämnden gjort sig skyldig till något – med Lundins synbarligen egenpåfunna terminologi – ”uppdragsunderskridande” (p. 4.40). Detta tycks vara hans sätt att ometikettera det grundläggande påståendet att nämnden underlåtit att iaktta ”grundläggande processuella regler såsom att faktiskt neutralt och opartiskt pröva den bevisning som framläggs i målet”.

För att vara tydlig: Den tes om att skiljenämnden varit partisk, som Lundin driver och klär i olika rättsliga klädnader, saknar varje grund och är närmast ärekränkande för nämndens ledamöter.

4. Lundins påståenden om att skiljenämnden infört en icke återopad omständighet (Klanderskriften p. 4.41 – 4.45)

Lundin gör vidare gällande att det föreligger uppdragsöverskridande från skiljenämndens sida genom att ”införa (ytterligare) en icke återopad omständighet”, nämligen omständigheten att av Thomas Lundin påstådda mutor ”för att beaktas till gagn för Thomas Lundin, skall ha behövt vara till *nytta* för LME” (p. 4.42). Lundin hänvisar därvid till hur nämnden formulerar sig i andra stycket på sidan 40 i Skiljedomen.

I grunden för LME:s talan ingick att LME lidit skada till följd av Lundins agerande. En av Lundins bestridandegrunder formulerades på följande sätt (Skiljedomen s. 4 x):

I femte rummet bestrids att LME under några omständigheter skulle ha lidit en ersättningsgill skada. Emottagna medel har använts för erforderliga betalningar till agenter, beslutsfattare och andra, vilket i själva verket *har varit gynnsamt för LME:s verksamhet* i Rumänien och föranlett att såväl marknadsandelen i Rumänien har vuxit som att verksamheten gått från förlust till vinst (min kursivering).

I LME:s påståendet att man lidit skada ligger givetvis att Lundins agerande inte varit gynnsamt eller till nytta för LME; då hade det ju inte funnits någon skada att ersätta. Det skiljenämnden gör på sidan 40 är att finna att Lundins agerande inte varit gynnsamt för LME – eller med nämndens ord: inte till nytta för LME – och således att LME lidit skada. Skiljenämnden avslutar ju också det av Lundin kritiserade stycket i Skiljedomen med just den konklusionen (s. 40 andra stycket):

Enligt nämnden har LME i målet visat att man lidit en ersättningsgill skada.

Det föreligger inget uppdragsöverskridande heller i nu diskuterat avseende.

5. LME:s grund i skiljemålet och därtill anknutna klandergrunder (Klanderskriften p. 4.46 – 4.48)

I Klanderskriften (p. 3.5) beskrivs LME:s grund i skiljemålet på ett sätt som inte överensstämmer med hur LME formulerade grunden. LME:s grund var den som återgavs på sidan 3 i Skiljedomen, dvs:

Thomas Lundin har obehörigen och utan LME:s vetskap medverkat till att till sig överföra motsvarande de yrkade beloppen av LME:s medel. Under alla förhållanden har Thomas Lundin mottagit och förfogat över dessa medel utan LME:s vetskap och utan att ha någon rätt till dem. Härigenom har Thomas Lundin brutit mot Utlandsavtalet och

GCE.⁹ Hans agerande utgör dessutom brott. Thomas Lundin är skyldig att ersätta den skada som LME lidit. Skadan uppgår till det i yrkandet angivna beloppet.

LME har vidare framfört följande alternativa grund. Thomas Lundin har fått 7 119 110 USD och 252 840 EUR av LME:s medel i sin besittning med skyldighet att redovisa för dem. Lundin har inte redovisat hur medlen använts. Han är därför skyldig att utge detta belopp till LME.

LME bortser fortsättningsvis från den alternativa grunden i andra stycket ovan.

I första stycket angiven grund innefattar ett antal rättsfakta. Samtliga dessa måste inte föreligga för bifall till talan. Exempelvis är det tillräckligt att Lundin mottagit och förfogat över medlen utan LME:s vetskap och utan att ha någon rätt till dem (andra meningen). För bifall till LME:s talan krävs inte att det också visas att Lundin medverkat till att till sig överföra LME-medel (första meningen).

Lundin menar nu att det föreligger handläggningsfel alternativt uppdragsöverskridande som består i att skiljenämnden ”kommit till ett slut som inte innefattar en prövning av grunderna” (p. 4.46). Såvitt går att förstå menar Lundin att felet består i att nämnden inte närmare angett ”vilken slags medverkan Lundin stått för”.

Det skiljenämnden har funnit visat i målet är – som det sammanfattningsvis anges (Skiljedomen s. 39 n) – att Thomas Lundin

utan LME:s vetskap medverkat till de i målet aktuella överföringarna. Thomas Lundin har vidare mottagit och förfogat över medel tillhöriga LME utan LME:s vetskap och utan att ha någon rätt till medlen. Att Thomas Lundin medverkat till dessa överföringar menar nämnden står klart genom den samlade bevisning som presenterats i målet.

Skiljenämnden har med andra ord funnit det visat inte bara att Lundin mottagit och förfogat över LME:s medel utan LME:s vetskap och utan att ha någon rätt till dem (andra meningen i grunden), utan också att han medverkat till överföringarna (första meningen i grunden). Det sistnämnda finner nämnden utrett genom den samlade bevisningen i målet. Tidigare i domskälen har nämnden bl.a. konstaterat att Lundin haft teckningsrätt till Offshorebolagens konton och CARS-kontot, via vilka en stor andel av betalningarna förts till hans konton, och att han undertecknat handlingar rörande dessa konton (Skiljedomen s. 36 y). Skiljenämnden har alltså prövat och utifrån den samlade bevisningen funnit utrett att Lundin utan LME:s vetskap medverkat till att LME-medel överfördes till hans tre konton (se domscitatet ovan). Det är med andra ord fel när Lundin skriver (p. 4.47) att ”[i]ngenstans i skiljedomen prövas denna grund”.

Vad slutligen gäller det som Lundin anför under punkten 4.48, är fråga sannolikt om ett försök att undkomma skiljedomen genom en medveten misstolkning av LME:s talan och vad skiljenämnden har att pröva. LME har – som nyss angivits – till grund för käromålet angivit diverse rättsfakta. Det är givetvis inte så att samtliga rättsfakta måste föreligga för att talan skall kunna bifallas. Som tidigare återgivits var LME:s rättsfakta i förstahandsgrunden (mina understrykningar och numrering nedan) följande:

---

⁹ Det kan anmärkas här att uttrycket Utlandetsavtalet och GCE syftar på avtalet mellan LME och Lundin med tillhörande allmänna villkor.

Thomas Lundin har 1) obehörigen och 2) utan LME:s vetskap 3) medverkat till att 4) till sig överföra motsvarande de yrkade beloppen av LME:s medel. Under alla förhållanden har Thomas Lundin 5) mottagit och förfogat över dessa medel 6) utan LME:s vetskap och 7) utan att ha någon rätt till dem. Härigenom har Thomas Lundin 8) brutit mot Utlandsavtalet och GCE. Hans 9) agerande utgör dessutom brott.” Rättsföljden angav LME vara att Thomas Lundin är skyldig att ersätta den skada som LME lidit. Skadan uppgår till det i yrkandet angivna beloppet.

Skiljenämnden har i sina domskäl prövat och funnit att flera av de under punkterna 1-9 angivna rättsfakta är visade (och således avvisat Lundins invändningar i dessa delar) samt kommit till slutsatsen att rättsföljden är att Lundin är ersättningsskyldig gentemot LME med yrkat belopp. Mer än så behöver skiljenämnden inte pröva.

Inte heller i nu diskuterade avseenden föreligger något handläggningsfel eller något uppdragsöverskridande.

C. Grund för bestridande

LME bestrider att det förekommit något uppdragsöverskridande eller att det i handläggningen har förekommit något fel som sannolikt har inverkat på utgången i målet. Såvitt avser den grund som åberopas i Klanderskriften p. 4.26 åberopas därutöver att klanderrätten är prekluderad.

D. Bevisning

Som bevisning åberopar LME endast Skiljedomen.

E. Handläggning

Vare sig Lundin eller LME åberopar någon muntlig bevisning. Målet kan enligt LME:s mening avgöras på handlingarna.

Stockholm den 6 september 2012

Christer Danielsson